

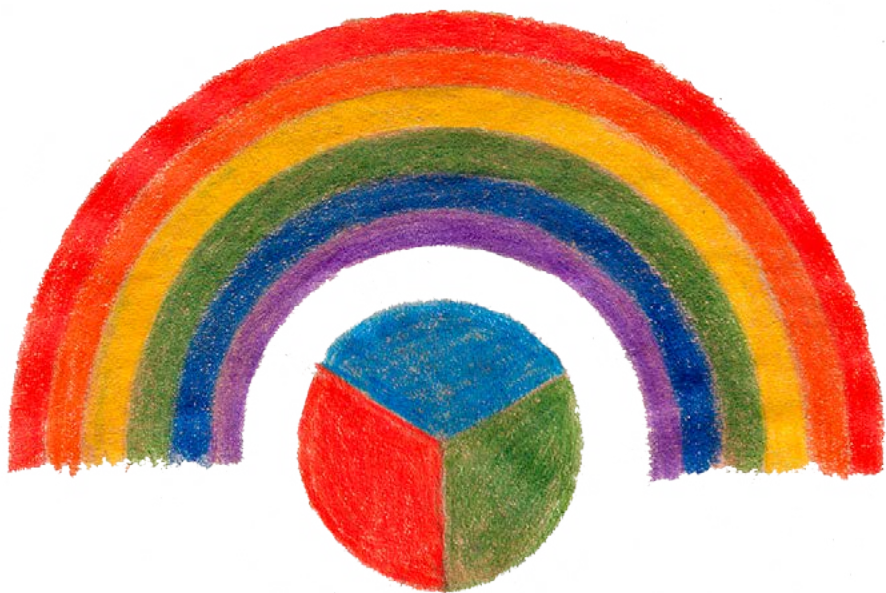
SETKÁNÍ S DVORNÍM ŠAŠKEM
NEBESKÉHO KRÁLOVSTVÍ

Patrik Silvestr

SETKÁNÍ S DVORNÍM ŠAŠKEM NEBESKÉHO KRÁLOVSTVÍ

HUMORISTICKÁ NOVELA

Patrik Silvestr

Edice pro podporu poznání v oblasti humánních věd

Dokončeno 2013 – Copyright 2015

Všechna práva vyhrazena

EDICE PRO PODPORU POZNÁNÍ V OBLASTI HUMÁNNÍCH VĚD
2. řada

Patrik Silvestr
SETKÁNÍ S DVORNÍM ŠAŠKEM
NEBESKÉHO KRÁLOVSTVÍ
humoristická novela

www.patriksilvestr.cz

Vydal ELTISK, vydavatelství a nakladatelství
Mariánské náměstí 63, 688 01 Uherský Brod
www.eltisk.cz
vydavatelstvi@eltisk.cz

Sazba a tisk ELTISK s.r.o. Uherský Brod

Ilustrace a úprava obalu, ilustrace úvodní stránky Andrea Dudková

Vydáno v roce 2015
Vydání první

Všechna práva vyhrazena. Tato kniha a ani její části nesmí být rozmnožována tiskem, fotokopíemi, počítačovými datovými soubory, ani jiným způsobem bez předchozího svolení autora.

ISBN 978-80-904705-7-6

OBSAH

Úvod	5
Kapitola I Vstup do neslýchané události	7
Kapitola II Nadšení vášně.....	8
Kapitola III První setkání s Dvorním šaškem Nebeského království	12
Kapitola IV Dobrovolný pobyt na psychiatrii.....	14
Kapitola V Dobrovolný studijní pobyt na faře	16
Kapitola VI Setkání s panem Papouškem.....	23
Kapitola VII Spálený cukr	25
Kapitola VIII Každému, co mu patří.....	27
Kapitola IX Rozhovor pana Papouška s panem Kanárkem o Druhé světové válce	29
Kapitola X Přiznání pana Papouška.....	42
Kapitola XI Pokoušení pana Papouška	44
Kapitola XII Výchova pro spravedlnost a mravnost.....	46
Kapitola XIII Záhadný souboj	50
Kapitola XIV Můj souboj s panem Papouškem	52
Kapitola XV Pouť hříšníka na Svatý Hostýn	55
Kapitola XVI Podělaný nosný pilíř	59
Kapitola XVII Pokus pana Papouška změnit svět	68
Kapitola XVIII Poslední zkouška s výměnou přívěsku.....	74
Popisy k jednotlivým titulům edice.....	79

Úvod

Co je to vlastně novela? Není to vzhledem k omezenému stránkovému rozsahu díla román. Mimo to postrádá rozmanitost v rozdílnosti děje. Jednotnost děje nebo jeho účelu tvoří páteř novely, přičemž nepostrádá dramaticčnost, jde o snahu nebo boj o něco nebo za něco. Jako příklad je možné uvést dílo od Ernesta Hemingwaye „Stařec a moře“, kde boj o jeho úlovek, o velkou rybu, kterou sežerou žraloci, hrdina nakonec prohrává, což zmaří celou jeho námahu. Závěr však může být i pozitivní, jak tomu bývá například u dramatické formy literatury, tj. u komedie. Podle Goetheho se jedná u novely o „neslýchanou událost“ (unerhörtes Ereignis). I v tomto díle platí plně definice Goetheho, neboť o setkání s Dvorním šaškem Nebeského království ještě nikdo nikdy neslyšel a to už přes 2000 let. – K podstatě novely patří i konečný překvapující zvrat.

V tomto díle se jedná o souboj mezi Ateismem s Křesťanstvím a Materialismem s hodnotami duchovními v duchu humoru. Peníze vládnu světem, dominují v lidském vědomí a jednání. Můžeme pozorovat i symptomy, které naznačují rozklad pozitivního řádu společnosti. Na tento infantilismus lze reagovat rozumově kritikou, emocionálně nadávkami a nebo humorem s kreativní fantazií. Ve všech třech případech se jedná o princip osvobodování, který zajišťuje funkce nevědomí. V tomto díle autor zvolil tu poslední možnost, tedy exil humoru a poezie. Podtitul tohoto díla by mohl znít: „Zrcadlo naší doby“ a nebo „Obrazy naší doby“. Jedná se o smysl a nesmysl života. Právě literatura vytváří odstup od reality, čímž se stává realita viditelnější.

Řecký dramatik Aristofanés se ve svých komediích dotýká politiky a sociálních aspektů jeho doby a tím odstraňuje dalekozrakost, která při pohledu zblízka zastírá pohled na všechny nedokonalosti člověka, společnosti a lidstva. O toto překonání „slepoty“ se pokouší i autor tohoto díla.

Jména jsou volně zvolena a jsou pro autora jako reálné osoby naprosto neznámé. Osoby veřejného života vystupují pouze ve fiktivních situacích. Objektivní fakta tvoří pouze stěžejní body, kolem nichž se rozvíjí příslušný fiktivní děj. Celé toto skromné dílo bylo dokončeno již v dubnu roku 2013. Pád vlády České republiky, který se dostavil o dva měsíce později, nesvědčí o žádných jasnovideckých schopnostech autora, který čerpá své informace jako řadový občan pouze z médií, která rovněž nic netušila.

Autor si povšiml jednoho závažného klopýtnutí v české politice, a sice snížení čistého platu pracujícím důchodcům o 2070 korun měsíčně a současném navýšení měsíčního příjmu politiků a poslanců o více než 6000 korun. Na tuto skutečnost zareagoval kreativní satirou. Političtí humoristé a satirici kalibru Šimka a Bubílkové by měli žně. Ale i hvězdy světové humoristické a satirické literatury jako je Cervantes, Shakespeare, Molière, Mark Twain a Hašek by si tuto pochoutku nenechali ujít. Autor čerpá v tomto díle ze zraněné duše člověka, národa a lidstva.

Přesto se nejedná autorovi o příslušné politiky, nýbrž o věc, která má svoji autonomii a je rozšířena jako bující plevel po celém světě. Jmenuje se Nespravedlnost. – Politici vystupují v tomto díle, jak už bylo shora zmíněno, pouze fiktivně, i když podnět k těmto scénkám pochází od nich. Prokázali, že mají smysl pro humor. Bývalý pan prezident Václav Klaus prohlásil v médiích v duchu humoru, že by mohl být (třeba díky jeho globální neomylnosti?) prezidentem celého světa, bývalý ministr financí pan Miroslav Kalousek dovolil jedné poslankyni v parlamentu v duchu humoru, že mu může říkat klidně Mirku, před nějakou dobou sepsal v sebeobraně dokonce satirickou báseň v souvislosti s protestní demonstrací, a pan prezident Miloš Zeman provedl, mám dojem ještě ve funkci ministerského předsedy, nepatrnou lingvistickou změnu v jednom klíčovém slově z politické oblasti s obrovským sémantickým, tedy významovým dosahem až balistické střely, proměnil totiž v médiích poslance v posrance.

Zvolil jsem pro úvodní stránku symbolický vstup do tohoto díla. Trojúhelníky v kruhu symbolizují dle mé sekundární interpretace jednotlivé složky duše člověka: červená zastupuje nevědomí, zelená podvědomí a modrá vědomí jako barva aktivity u čtenáře konkrétně v tomto díle. Vědomí zde tedy hraje první hlavní úlohu. Při sloučení těchto tří základních barev vzniká barva bílá, která vyjadřuje jednotu lidské duše. Duha je primárním pozitivním symbolem nevědomí dobré budoucnosti člověka, kterou tímto symbolickým aktem přeji jak čtenáři tohoto díla, tak i všeobecně člověku, jemuž by z obsahu této práce mohlo vylítnout i nějaké dobro.

Kapitola II

Nadšení vášně

Jednoho krásného léta jsem trávil dovolenou v italských Alpách. Jako člověk se smyslem pro krásu naší planety Země jsem se vznesl na rogalu nad vysoké skály velehor Alp, abych se na ně podíval z ptačí perspektivy, z žabí perspektivy jsem si tento pohled už dosyta vychutnal. Při pohledu na velehory z ptačí perspektivy se mne zmocnil obrovský pocit Svobody, který se vystupňoval až do extáze. Tento pocit bych nazval duševním orgasmem. Po přistání na zelené alpské louce mne obstoupilo stádo kraviček a udiveně si mne prohlíželo. Rozhodl jsem se, že tento sport přestanu provozovat a rogalu věnuji náhodnému nálezcí.

Kráčel jsem z hor do údolí zvané Pustertal, jednalo se o Jižní Tiroly, které patřily až do konce První světové války Rakousku. Obyvatelé tedy mluví německy. Žasnul jsem nad krásou přírody, do níž jsem se snesl z výšin, vzdával jsem díky Karlovi, tedy Karlu Marxovi, za jeho úžasnou moudrost, za jeho Vědecký materialismus. Občas jsem s ním i navázal dialog. Žasnul jsem jako ateista nad úchvatnou schopností matérie se organizovat. „Jak jsi, Karle, jenom na to mohl přijít? Ty jsi byl přece jenom borec, borec všech borců!“ vyznal jsem v monologu uznání mému Karlovi. A poté jsem vzdával díky samotné matérii, která je podle Karlova názoru věčná: „Milovaná vznešená Matérie, ty jsi matkou vši moudrosti. Děkuji ti za to, že jsi se zorganizovala do tisícero krás naší planety Země, děkuji Ti za slunce, které nás hřeje a nám svítí, děkuji Ti za dar vody a kyslíku, děkuji Ti především za to, že jsi se zorganizovala až po člověka, ba dokonce až po mne. Děkuji Ti za dar života na této modré planetě, děkuji Ti za ženu, za to, že jsi ji obdarovala kouzlem, které poutá muže jako magnet. Děkuji Ti za všechny tvé osobní, to je materiální hodnoty, které si buď poctivě vydobijeme, nebo ukrademe. Ó Matérie, moje vznešená Královno! Nepřestanu Tě nikdy milovat, alespoň dokud jsem naživu, protože pak všechno navěky skončí: svoboda, krása, radost, štěstí, láska. Všechno se změní ve věčnou temnotu. Proč jsem Tě jenom poznal, moje milovaná Matérie? Proč jsem Ti jenom uvěřil, Karle? Uvrhl jsi mne do beznaděje, do neštěstí. Vtom jsem v sobě uslyšel hlas: „Jenom, aby ses z toho nepo...“ Už si nevzpomínám, jestli jsem slyšel Nepodělal, nebo něco podobného. Tomuto hlasu jsem

ihned odpověděl: „Můj Karel se z toho taky nepo...“ Už si nevzpomínám, jestli jsem řekl Nepodělal, nebo něco podobného.

Z tohoto sebeoplakávání mne najednou vytrhl jeden osamělý turista, který seděl na louce a držel v ruce spoustu popsaných kousků papírků, které si, jak se zdálo, organizoval a poté vsunul do kapsy své ošumělé bundy. Byl poměrně vysoké, robustní postavy, staršího věku a působil svým zevnějškem velmi skromně. Zdání však klame. Jak jsem se během rozhovoru s ním dozvěděl, byl profesorem papežské univerzity v Římě. Hned u prvního disputu začal nade mnou jako ateistou vítězit, i když se zpočátku jednalo o banální záležitosti. Zeptal jsem se ho nejdřív, zda má u sebe nějaké drobné, aby ho neokukala kukačka. On mi odpověděl, že kukačka nad ním nemá žádnou moc, protože má jako Jezuita slib chudoby a v kapse nikdy ani vindru. Já jsem se v této výhodě nenacházel a tak jsem si při odchodu na můj let a výlet přibalil do kapsy pár drobných. Jeho výhoda mne vyprovokovala k ateistickému útoku: „Vy křesťané máte tu nejkrásnější pohádku na světě. Vznešený král opustí své Nebeské království, sestoupí na Zem, přemůže smrt a otevře člověku bránu do věčného života.“ Profesor pohlédl k Nebi a zapěl: „Věřím, že můj vykupitel žije.“ Já jsem na to odpověděl skromně podle mé ateistické pravdy: „Můj Karel už nežije.“ „Ale žil,“ namítl profesor. „Ano žil, ale už nežije.“ „To jste si nerozuměli?“ zeptal se profesor zvědavě.

Najednou jsem měl pocit, že mě zařadil do nesprávné sexuální orientace a považuje mne za kajícíka. Ihned jsem se ohradil: „Mucholapkou bych žádného Karla nezabil, natožpak Karla Marxe. Ten měl tvrdou hlavu.“ „Tak to jsem špatně předvídal,“ přiznal profesor svůj omyl a dodal: „Bože můj, už se těším, až spočinu v Tvé milující náruči.“ Jeho křesťanská převa- ha mně začala jít na nervy, protože já bych se v náruči mého Karla, mého Karla Marxe, vůbec necítil ve své kůži, asi bych z ní vyskočil jako po úderu býkovicem z hořícího domu.

Profesor mne jako krajana pozval na faru, kde trávil své akademické prázdniny a psal knihy. Jedna z nich patřila také k oblíbené četbě francouzského prezidenta Mitteranda. Přivítal mne přátelsky pan farář Franz, rovněž kraján. Nalil všem skleničku červeného italského vína. Z fary jsem

Kapitola III

První setkání s Dvorním šaškem Nebeského království

Dorazil jsem k cíli krátce po poledni. Kravičky mě pozdravily svou řečí. S radostí jsem uvítal, že mé rogallo zmizelo. Poděkoval jsem mému Karlovi za to, že jeho Matérie dovede plnit přání člověka a udělat mu radost. Když jsem pohlédl severním směrem, spatřil jsem malou alpskou chatku. Hned jsem se k ní rozběhl. Nebyla uzamčená a nikdo se uvnitř nenacházel, byla zařízená jako obytný dům, měla kuchyňku, obývací a ložnici. Zřejmě měla sloužit jako útočiště alpským poutníkům. Po krátké prohlídce jsem opět vyšel ven a u blízké studánky jsem s chutí uhasil žízeň. Žízeň je ohromný vynález Matérie, dokud máme možnost ji uhasit, hlad je ohromný vynález Matérie, dokud jej můžeme utišit. Je to fantastický zážitek, který je téměř jedné miliardě lidí na naší modré planetě odepírán. Po těchto úvahách jsem na chvíli usnul na prahu alpské chatky.

Zaslechl jsem po chvíli ještě ve spánku nějaký hlas. Když jsem otevřel oči, stál přede mnou zvláště oděný mužik, připadal mi až neuvěřitelně známý. Představil se mi jako Dvorní šašek Nebeského království. Prý přišel na Zem, aby na ní hájil zájmy svého krále. „Kterého krále? Já hájím zájmy mého Karla.“ Šašek mi odpověděl: „No přece Ježíše. Co pak jej neznáš?“ zeptal se rouhavě. Ihned jsem mu odsekl: „Neznám, a ani znát nechci. Já mám Karla.“

Vtom se vedle mne objevil jeden turista a začal: „Vy jste šťastný člověk, vy ještě se sebou mluvíte.“ „Já nemluví se sebou, ale s tímhle pánem, co stojí přede mnou. Já mluvím tady s panem Šaškem.“ „Já ale nikoho nevidím.“ „To snad není možné. Vy jste mne pořádně vyděsil,“ odpověděl jsem tomuto turistovi po mé levici. „Vy jste šťastný člověk,“ opakoval a dodal: „já už se sebou nemluví. S takovým volem se nedá bavit.“ Jako psychoanalytik a znalec všech duševních chorob a poruch jsem zpozorněl. „Proč jste přestal se sám se sebou bavit?“ začal jsem vyzvídat. „Protože jsem vůl, vůl na Entou.“ „To mi ale nestačí. Za vola se může pokládat kdokoliv.“ „Ale ne za takového, jako jsem já.“ „A to proč?“ „Hned se to dozvíte. Já